

Arrest

nr. 94 954 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van de wijk Tessain, Kirkoeq, Centraal-Irak. Na het overlijden van uw vader zou uw moeder hertrouwd zijn. U en uw zus zouden vervolgens bij uw oom Ali gaan wonen zijn. U zou eveneens bij uw oom zijn beginnen werken in diens schrijnwerkerij. Rond 2007-2008 zou uw oom zich hebben aangesloten bij "Avestay Natawayty", een groepering die zich inzet om de fraude gepleegd door de overheid in de stad te bestrijden. Rond juli-augustus 2010 zou uw oom thuis een dreigbrief hebben ontvangen met de melding dat jullie Irak moesten verlaten. Naar uw mening had deze dreigbrief vermoedelijk te maken met uw ooms activiteiten bij "Avestay Natawayty". Uw oom zou de andere groepsleden hebben ingelicht omtrent de dreigbrief maar zijn activiteiten voor de groepering niet

hebben stopgezet. In oktober 2010 zou uw oom een tweede dreigbrief hebben ontvangen. Ditmaal zou de brief uitdrukkelijk hebben vermeld dat er iets met jullie zou gebeuren indien jullie Kirkoeek en Irak niet zouden verlaten. Ongeveer een week later zou u, met uw oom, Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Na een viertal dagen in Istanbul te zijn gebleven zou u Turkije hebben verlaten richting België. Uw oom zou met een andere vrachtwagen zijn meegereisd en sindsdien zou u niets meer van hem hebben vernomen. U zou eind oktober 2010 in België zijn aangekomen en diende op 27 oktober 2010 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ter staving van uw identiteit en nationaliteit, na het gehoor, een Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft overgemaakt aan het CGVS. Na verificatie door de Federale Politie (zie verificatieverslag, dd. 16 februari 2012, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat beide stukken vals zijn. Deze fraude is dusdanig frappant dat u er niet in bent geslaagd om uw identiteitsgegevens aan te tonen, maar ook dat uw algehele geloofwaardigheid hierdoor wordt ondermijnd.

Wat de problemen betreft die u in Kirkoeek zou hebben gekend kan voorts het volgende worden opgemerkt. U zou Kirkoeek hebben verlaten nadat u en uw oom twee dreigbrieven ontvingen, dit vermoedelijk omwille van de betrokkenheid van uw oom bij "Avestay Natawayty".

Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs omtrent het bestaan van deze groepering voorlegt. Dat u hiertoe niet in staat bent is, is gezien uw verklaringen dat het geenszins een geheime groepering betreft en dat de mensen die bij deze groep actief waren, gekend zijn in de stad Kirkoeek (zie gehoorverslag CGVS p. 7), dan ook zeer merkwaardig en zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Zelfs aangenomen dat deze groepering bestaat en in Kirkoeek actief is, brengt u voorts evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw oom daadwerkelijk bij deze groepering betrokken was. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw oom u hierover nooit iets heeft verteld, doch u zou zijn betrokkenheid zelf hebben afgeleid uit de contacten die uw oom onderhield (zie gehoorverslag CGVS p. 7).

Daarenboven is ook uw kennis aangaande deze groepering in het algemeen, én omtrent de betrokkenheid van uw oom in het bijzonder, quasi onbestaande. Zo komt u in uw verklaringen niet verder dan erop te wijzen dat deze groep zich inzette om de fraude, gepleegd door de overheid in Kirkoeek, te bestrijden. Dit klinkt zeer algemeen. U kan echter niet zeggen wat deze groepering concreet deed en ook welke specifieke activiteiten ze erop nahielden blijkt u niet te weten. Voor het overige komt u niet verder dan erop te wijzen dat uw oom 'een gewoon lid' was en 1 à 2 keer per maand samenkwam met andere groepsleden. Waar ze samenkwamen en waarover de bijeenkomsten gingen, kan u niet zeggen. U komt niet verder dan erop te wijzen dat u nog minderjarig was, maar wel merkte en voelde dat uw oom en zijn vrienden voor de stad werkten (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Juist omwille van uw jonge leeftijd kan des te meer worden verwacht dat u in concreto zou kunnen toelichten op welke wijze het voor u zo duidelijk was dat uw oom betrokken was bij deze groepering. Het CGVS verwacht zeker niet dat u, gezien uw jonge leeftijd, alle details zou kennen omtrent de activiteiten van uw oom en omtrent de groepering zelf, maar gezien u uw vrees voor vervolging linkt aan uw ooms beweerde betrokkenheid bij "Avestay Natawayty" mag ook van u worden verwacht dat u hieromtrent met meer kennis van zaken zou kunnen vertellen. Minstens kan worden verwacht dat u, op het moment dat uw oom besliste dat jullie het land zouden verlaten, enige verduidelijking zou hebben gevraagd. Te meer jullie de reis samen hebben aangevat - een toch wel ingrijpende beslissing - en ook in Turkije enkele dagen samen hebben doorgebracht. Aldus blijkt dat er voldoende gelegenheid was om over de redenen van jullie vlucht met elkaar te spreken. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit niet heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Uw onwetendheid raakt dan ook aan de kern van uw relaas waardoor uw geloofwaardigheid bijkomend in ernstige mate wordt ondermijnd.

Gezien ten eerste kan worden betwijfeld aan de beweerde betrokkenheid van uw oom bij de organisatie "Avestay Natawayty" kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweringen dat uw oom omwille hiervan dreigbrieven zou hebben ontvangen.

Meer zelfs, wat deze dreigbrieven betreffen, moet voorts worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u persoonlijk werd gevisieerd. Zo verklaarde u zelf dat veel mensen in de wijk hetzelfde meemaakten en bedreigd werden. U heeft geen idee van wie de brieven afkomstig waren en ook omtrent de reden van de bedreigingen, tast u in het duister (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw oom ook niet gevraagd heeft naar bijkomende informatie omtrent de redenen waarom ze naar jullie op zoek zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Het meest opmerkelijke hierbij is dat u doorheen uw verklaringen ook geen concrete elementen

heeft aangebracht waaruit blijkt dat de brieven daadwerkelijk voor u en uw oom bedoeld waren. De brieven werden weliswaar achtergelaten bij de woning van uw oom maar u verklaarde zelf dat er geen bestemming op de brieven vermeld stond (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Voorts blijkt nog uit uw verklaringen dat noch u noch uw oom, nadat jullie de eerste dreigbrief ontvingen, over een periode van drie maanden, enige problemen hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Dient hierbij te worden opgemerkt dat zowel u als uw oom in die periode gewoon bleven verder werken én volgens uw verklaringen zou uw oom in die periode ook zijn vrienden zijn blijven ontmoeten na het werk. Kan hierbij vooreerst worden opgemerkt dat, indien u en uw oom daadwerkelijk zouden geviseerd worden, het weinig waarschijnlijk is dat jullie, zowel overdag als 's avonds, zonder problemen jullie dagelijkse activiteiten zouden hebben kunnen verderzetten. Dit zeker gelet op uw verklaringen dat jullie belagers jullie wisten wonen gezien de dreigbrieven bij jullie woning werden gevonden.

Kan voorts nog worden opgemerkt dat ook de gedragingen van u en uw oom niet stroken met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat uw oom geen maatregelen trof nadat hij de eerste dreigbrief ontving, met uitzondering van het feit dat u sindsdien altijd bij uw oom in de buurt moest blijven. U stelde zelfs expliciet dat uw oom de bedreiging na een tijdje gewoon vergat. Dat uw oom bovendien, ondanks uw verklaring dat jullie belagers de dreigbrieven bij jullie thuis brachten, u sinds de eerste dreigbrief nog alleen thuis achterliet wanneer hij bij zijn vrienden ging (zie gehoorverslag CGVS p. 17), valt dan ook niet te rijmen met de vrees die bestond dat er iets ernstigs kon gebeuren. De quasi passieve houding van uw oom ten aanzien van de eerste dreigbrief staat daarenboven des te meer in contrast tot zijn reactie ten aanzien van de tweede dreigbrief waarbij hij direct besliste het land te verlaten. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt betreffende deze dreigbrieven die u en uw oom zouden hebben ontvangen.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus - overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet - worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkook in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkook te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkook merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkook is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkook is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde grondwet in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het EVRM met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter.

Verzoeker vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om alvorens nader recht te doen, aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen.

2.1.2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratie, met aan het hoofd de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van wie de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard, met onder meer het recht op tegenspraak, niet van toepassing zijn.

Artikel 6 van het EVRM. is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Bijgevolg is artikel 6 EVRM niet toepasselijk op de procedure voor de commissaris-generaal.

Gelet op het voormelde, werd verzoeker niet benadeeld door de aangevoerde schending en is het stellen van de aangehaalde prejudiciële vraag niet dienstig ter beoordeling van onderhavig beroep. Het is duidelijk dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen gerechtelijke procedure is en dat de commissaris-generaal geen rechter is of rechterlijke bevoegdheden heeft zoals bedoeld in de Grondwet of het EVRM zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Grondwettelijk Hof totaal niet dienstig en zelfs irrelevant is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekende te Genève op 28 juli 1951; schending van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn. Schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Verzoeker meent nog dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker spreekt niet enkel uit persoonlijke ervaring doch ook uit de hedendaagse situatie blijkt volgens verzoeker hoe in zijn land nog steeds misbruiken bestaan. Verzoeker meent dat de appreciatiemarge verkeerd is gehanteerd. Verzoeker is *“een zachttaardig gevoelig persoon; hij kan zich niet weren in geval van terugkeer”*. Verzoeker is van mening dat hij uit een zeer gevaarlijke regio (Kirkuk) komt. Verzoeker verwijst naar het standpunt van Amnesty International die stelt dat er geen veilige gedwongen terugkeer mogelijk is voor Irakezen afkomstig uit de provincies Ninewa, Kirkuk, ... Verzoeker meent dat hij voldaan heeft aan de bewijslast, daar hij tijdens het verhoor een omstandig relaas heeft gegeven van het gebeurde.

2.2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De niet nader uitgewerkte schending van de voormelde richtlijn wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het

Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk tevens overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verweerder wijst er terecht op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een verwijzing naar informatie die betrekking heeft op de 'algemene situatie' in het land van herkomst zonder een verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In casu heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Verzoeker heeft de door hem aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt omdat i) verzoeker ter staving van zijn identiteit en nationaliteit een vervalste identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft neergelegd, ii) verzoeker geen begin van bewijs over de groepering kan voorleggen, iii) verzoekers kennis over deze groepering en de betrokkenheid van zijn oom quasi onbestaand is waardoor er twijfels zijn ontstaan over de betrokkenheid van verzoekers oom bij deze groepering; iv) er met betrekking tot de dreigbrieven er geen elementen uit blijken dat verzoeker persoonlijk werd geviséerd en v) de gedragingen van verzoeker en zijn oom niet stroken met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker brengt geen dienstige argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Verzoekers verweer dat hij *“een zachtmoedig gevoelig persoon [is]; hij kan zich niet weren in geval van terugkeer”* is de Raad onbekend als element in de vluchtelingendefinitie. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze steun vindt in het administratief dossier, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker vermeldt artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen. Verzoeker meent dat het CGVS niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Verzoeker stelt dat hij een bijzonder kwetsbaar persoon is en dat er enkel een algemene stijlfomule is opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar duidelijke mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Verzoeker citeert een stuk uit een niet nader genoemd mensenrechtenrapport. Verzoeker is van mening dat er sprake is van een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voegt er nog aan toe dat het de Raad toekomt om de bestreden beslissing aan de artikelen 2 en 3 EVRM te toetsen.

2.3.2. Betreffende de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan verwezen worden naar hetgeen uiteengezet werd onder punt 2.2.2.2.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet afdoende vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden

beslissing blijkt namelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu oordeelde de commissaris-generaal dat de subsidiaire bescherming verzoeker werd geweigerd aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan zijn asielrelaas. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet..

Uit de in het administratief dossier voorhanden zijnde grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde doelwitten.

De commissaris-generaal is gezien hoger vermelde vaststellingen terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkuk actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkuk nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Kirkuk dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Kirkuk aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangebracht informatie vermag niet een ander licht te werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkuk.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker aldus niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS